

TẬP 15

HỒI 149

Hội Minh

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Ngoài điện Ngọc Thanh, tầng tầng lớp lớp người đứng thành hàng ngũ, nhìn kỹ, họ đều là người chính đạo, bao gồm cả Thanh Vân chương môn Đạo Huyền chân nhân cùng Phần Hương Cốc Cốc chủ Vân Dịch Lam. Phía sau hai người đó đều là danh sĩ cao nhân khác của hai phái Thanh Vân, Phần Hương, cũng tụ tập tại đây, nhìn vào trận thế, tựa hồ chuẩn bị nghênh đón một nhân vật nào đó.

Không biết là người nào mà có mặt mũi dữ vậy?

Các môn phái nhỏ không kể, thời khắc đó, các nhân vật trọng yếu của Thanh Vân Môn cùng Phần Hương Cốc đại đa số đều tụ họp lại, bên Phần Hương Cốc là Thượng Quan Sách, Lữ Thuận, đại đệ tử đời thứ hai là Lý Tuân, Yến Hồng đứng phía sau cốc chủ Vân Dịch Lam. Kỳ trung, Lý Tuân mặt vô biểu cảm, nhưng sắc khí có vẻ khó coi, không những vậy bốn bề xung quanh vang lên những tiếng thì thầm to nhỏ, những ánh mắt cứ liếc qua gã hoài, càng làm cho sắc mặt họ Lý thêm khó coi.

Về phía Thanh Vân Môn, bọn Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, Thủy Nguyệt đại sư, Tề Hạo thủ tọa các mạch đều có mặt tại trường, bao gồm cả bọn đệ tử Tiêu Dật Tài cũng đứng sau lưng Đạo Huyền chân nhân, chỉ là trong số đó, xuất sắc nhất của Thanh Vân Môn trong những năm gần đây, nhân vật được kính trọng nhất, Lục Tuyết Kỳ, lại không thấy bóng dáng đâu hết. Ngoài ra, Lâm Kinh Vũ cũng không có mặt, không biết có phải còn ở trong Tổ Sư Từ Đường hay không.

Trời trong sáng, không trung vạm vỡ không mây, gió núi không mạnh, thoi đều đều không ngừng làm cho ai ai cũng có cảm giác thư thái. Nếu không phải trong phạm trôn tục thế có quá nhiều ân oán cừu sát, rối rắm không ngừng, thì đây đích thị là tiên cảnh giữa nhân gian.

Trong số đám đông đằng sau, nhiều người bàn tán thì thầm, ẩn ước nghe thấy đại bộ phận đều đang nhắc tới trường hạo kiếm lớn nhất của nhân gian ngày, những câu nói

đó lọt vào tai Thanh Vân chứng môn Đạo Huyền chân nhân, sắc mặt ngưng trọng, không nhẫn nhịn được khẽ thở dài.

Thanh âm của ông ta không lớn, nhiều người xung quanh không chú ý, Phần Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam đứng đằng trước lại nghe được, quay đầu, nhìn về phía Đạo Huyền chân nhân, thấp giọng nói: "Đạo Huyền sư huynh có gì lại thở dài?"

Đạo Huyền gượng gượng nở một nụ cười, lắc đầu nói: "Ta nghe những đạo hữu sau lưng bọn ta bàn tán, có quá ít người còn lạc quan."

Vân Dịch Lam cười cười nói: "Đạo Huyền sư huynh hà tất phải để ý tới bọn họ, tuy hạo kiếm ngày nay đã thành, sinh linh đồ thán, nhưng bọn ta hiện là hy vọng cuối cùng của thiên hạ chúng sinh, đối diện với lũ yêu nghiệt quái thú cùng hung cực ác, sư huynh thân là thiên hạ lãnh tụ, nếu người không còn tín tâm, thì làm sao có thể là kỳ vọng của thiên hạ chúng sinh bá tánh được?"

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt có chút biến đổi, trong mắt lấp loáng tinh quang, hướng về Vân Dịch Lam liếc một cái, chỉ thấy con người đó quá ư thông dong, dường như không có ý gì khác, điểm một nụ cười: "Vân thí chủ nói quá đúng quá, bản đạo có tài có đức gì mà gánh vác được bốn chữ "thiên hạ lãnh tụ" đó? Lần này đại kiếp yêu thú, tàn hại sinh linh, bọn ta là người học đạo, lại một lòng thờ phụng chính đạo, tự nhiên không thể đặt mình ra ngoài chuyện. Đợi Thiên Âm Tự Phổ Hoằng thượng nhân đến đây, người và ta ba phái cùng liên minh với thiên hạ hào kiệt, vì dân mà hy sinh cũng không uổng một đời học đạo của bọn ta."

Vân Dịch Lam gật đầu nói: "Sư huynh nói rất đúng."

Đạo Huyền chân nhân trả lời bằng một nụ cười nhưng trong tâm lại có một tia cảm giác lạ, Phần Hương Cốc Cốc chủ Vân Dịch Lam trước mặt từ đó tới giờ nói chuyện đều rất khiêm hòa, không châm chích chế giễu, nhưng mình lại tựa hồ không nhìn thấu được người này, trong lòng cảm thấy người này có vẻ sâu cạn khó lường.

Đang lúc thâm tâm Đạo Huyền chân nhân đang suy xét có nên tìm cơ hội thử Vân Dịch Lam để xem trong lòng y đang tính toán gì, trong đám đông đột nhiên náo động, Đạo Huyền chân nhân và Vân Dịch Lam tập trung tinh thần, cùng lúc nhìn về phía chân núi, quả nhiên thấy giữa vùng mây trắng vẫn vũ quanh Thông Thiên Phong chợt nhoáng lên ánh kim quang, rồi lại nhanh chóng biến mất, không đầy một khắc đã mau mắn đến gần đỉnh núi.

Chỉ thấy kim quang chói lòa, làm thành hình trạng một đóa kim liên, bay giữa mây trắng, tiếng tụng niệm nổi lên, vang vọng giữa trời đất, khí tượng trang nghiêm khiến ai ai cũng sinh lòng kính sợ.

Đạo Huyền chân nhân cùng Vân Dịch Lam đồng thời nghênh tiếp, kim liên hạ xuống, rực rỡ lấp lánh, kim quang tán xạ, hiện ra Thiên Âm Tự Phổ Hoàng thượng nhân cùng mấy chục vị hòa thượng. Phổ Hoàng thượng nhân cầm đầu dung mạo vẫn như năm xưa, từ bi tường hòa, áo cà sa đỏ vàng, bảo tướng trang nghiêm, trong tay cầm một tràng hạt làm bằng gỗ đàn mộc màu đậm, khoe miệng giắt một nụ cười mỉm.

Phía sau thượng nhân đích thị là Phổ Phương sư đệ thủ trì "Phù Đồ Kim Bát", thân người cao to, ngoài ra còn có mấy chục vị cao tăng và đệ tử đời hai của Thiên Âm Tự, trong đó cũng có mặt bọn Pháp Tướng, Pháp Thiện đã sớm thành.

Đạo Huyền chân nhân bước tới, mỉm cười nói: "Phổ Hoàng thượng nhân, ông cuối cùng đã đến, mọi người đã chờ lâu rồi!"

Phổ Hoàng thượng nhân mỉm cười gật đầu: "Để chư vị thí chủ cùng Đạo Huyền chứng môn phải đợi lâu, lão nạp thật đắc tội."

Ngay lúc đó, Vân Dịch Lam đứng cạnh Đạo Huyền chân nhân vui vẻ cười nói: "Đại sư đã lâu không gặp, liệu còn nhận ra ta, bằng hữu tri giao năm xưa, đại sư sao có thể quên được chứ!"

Phổ Hoàng thượng nhân nhìn về phía Vân Dịch Lam, biểu tình rõ ràng là ngây người, nụ cười luôn luôn nở lập tức cũng thu lại: "Lẽ nào vị thí chủ đây... không ngờ lại là Vân Dịch Lam Vân lão Cốc chủ?"

Vân Dịch Lam cười lớn, thi lễ nói: "Đúng là lão phu, bá kiến phương trượng đại sư."

Phổ Hoàng thượng nhân cúi người hồi lễ, cười nói: "Đã từng nghe Phần Hương Cốc đạo pháp tinh thông, đặc biệt là Tam Dương cảnh giới của Phần Hương Ngọc Sách thật là thần kỳ, Vân thí chủ tâm chí kiên định, thiên phú siêu quần, lẽ nào đã luyện tới tầng 'Ngọc Dương' chi cảnh?"

Vân Dịch Lam thần sắc hơi có biến, trong lòng giật nảy, Phần Hương Cốc đạo pháp luôn luôn là bí mật trong chính đạo, khác xa Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự lưỡng đại phái, vừa đề khởi tới "Thái Cực Huyền Thanh Đạo" hoặc "Đại Phạm Bát Nhã" là không ai không biết tới. Nhưng lần này y vừa tiến nhập Trung Nguyên, gặp được hai lãnh tụ của lưỡng đại hào môn Trung Thổ, không ngờ trước sau đều bị Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoàng thượng nhận nhìn ra đạo pháp cảnh giới của mình, vừa nghĩ tới quan hệ trong đó, y nhận không được sinh ra hồ nghi trong lòng: lẽ nào trong môn hạ của ta có gian tế trà trộn?

Tuy là đang nghĩ ngợi, nhưng ngoài mặt thần tình của y vẫn như không, mỉm cười nói: "Đại sư mắt sáng như đuốc, lão phu một thân đạo hạnh thấp kém không đáng kể!"

Dừng một chút, Vân Dịch Lam sắc diện dần dần nghiêm túc nói: "Bất quá đại sư đã đến, thật là tốt. Hiện nay sinh linh lầm than, yêu nghiệt hoành hành, thảm họa đó giờ chưa từng thấy, những mong đại sư lãnh đạo thiên hạ chính đạo, trừ khử tai kiếp, làm việc tốt lành."

Đạo Huyền chân nhân đứng ở phía ngoài, sắc diện chợt hơi biến đổi.

Phổ Hoằng thượng nhân khiêm nhượng nói: "Vân thí chủ nói đúng, thiên hạ đổi mặt tai kiếp, Thú Yêu bạo ngược, Thiên Âm Tự trên dưới đã là Phật môn đệ tử, sao có thể thoái ẩn an nhàn? Chỉ là hiện nay thiên hạ chính đạo đều kéo về Thanh Vân, Đạo Huyền sư huynh lại luôn luôn đức cao vọng trọng, đạo pháp thông thiên thần thông, tự nhiên nên để Đạo Huyền sư huynh làm lãnh tụ, suất lĩnh thiên hạ chính đạo chống lại cường địch."

Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Đại sư khách khí quá, Đạo Huyền thật không dám đảm đương."

Phổ Hoằng thượng nhân chấp tay nói: "Đạo Huyền chưởng môn, thiên hạ ngày nay đêm ngày trông mong, phải sớm ngày trừ khử tai kiếp đại họa, huynh ngàn vạn lần không nên thoái thác."

Vân Dịch Lam cười ha hả nói: "Hai vị là cao nhân đắc đạo, ở đâu mà nhiều lời khách khí thế, lại đây, chúng ta vừa đi vừa nói, nếu không lại để đạo hữu đồng đạo phải chờ ba chúng ta nói chuyện đến lúc cảm lạnh mất."

Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoằng thượng nhân nhìn nhau bật cười, cùng nhau cất bước. Đoàn người phía trước nhiều người tỏ thái độ tôn kính Phổ Hoằng thượng nhân và tăng chúng Thiên Âm tự, cho thấy đức vọng Thiên Âm Tự trong lòng chính đạo vô cùng lớn.

Đoàn người tiến nhập điện Ngọc Thanh, Phổ Hoằng thượng nhân không khỏi khen thưởng Ngọc Thanh Điện khí thế khôi phục, hùng vĩ, rực rỡ sau khi Thanh Vân Môn trùng tu.

Đạo Huyền chân nhân khiêm nhượng mời Phổ Hoằng thượng nhân ngồi ghế chủ tọa. Phổ Hoằng thượng nhân từ chối mấy lượt, cuối cùng Đạo Huyền chân nhân vì là chủ nhân phải ngồi ghế chủ tọa, Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam ngồi hai bên.

Trong đại điện, thời khắc này có trên trăm vị, nhưng số ghế lại hữu hạn, chỉ có vài vị danh cao vọng trọng của ba đại phái ngồi xuống, có thể thấy địa vị và thực lực trong

chính đạo của tam đại phái hệ, cùng nhau thảo luận đối sách tự nhiên cũng phần nhiều là nghị luận trong tam đại phái hệ.

Chờ cho chúng nhân yên vị, Vân Dịch Lam là người đầu tiên mở lời, hướng về phía Phổ Hoàng thượng nhân nói: "Đại sư, ông lần này trên đường đi có gặp đám yêu thú quái vật tàn nhẫn đó không? .

Phổ Hoàng thượng nhân gật đầu nói: "Có, bọn tôi đã trừ khử chúng."

Chúng nhân rung động, họa Thú Yêu ngày nay đã sớm truyền ra khắp thiên hạ, người thấy qua cũng không ít, nhưng những người chính đạo trong Ngọc Thanh Điện trên Thanh Vân Sơn hôm nay, ngoại trừ đám đệ tử tam đại môn phái phái ra dò thám tin tức đã từng giao thủ qua, các môn phái khác tịnh không có mấy ai.

Đạo Huyền chân nhân cũng hơi động dung: "Ồ, không ngờ có chuyện đó, đại sư hãy kể lại sự việc để mọi người trong điện cùng biết với."

Phổ Hoàng thượng nhân nói: "Không dám. Kỳ thật trên đường đi đụng phải đám yêu vật đó, bọn tôi cũng không tưởng được. Trước đây đều nghe yêu nghiệt thường hoành hành ở phương Nam, nhưng không ngờ tại một thôn nhỏ ngoài bảy trăm dặm phía nam Thanh Vân Sơn lại phát hiện có mấy chục quái vật đang tập kích thôn làng, đáng tiếc bọn tôi đến quá trễ, thôn dân toàn bộ đã ngộ hại.

"A!" Đạo Huyền chân nhân và Vân Dịch Lam đều thất kinh thở dài, phía nam Thanh Vân Môn bảy trăm dặm tuy không gần, nhưng cũng không phải là quá xa. Chúng tăng nhân Thiên Âm Tự đứng sau lưng Phổ Hoàng thượng nhân đa số trên mặt tỏ lộ biểu tình bất nhẫn, vài tăng nhân chấp tay niệm Phật, nghĩ chắc cảnh tượng lúc đó tất nhiên phạm phần thảm liệt, đã lưu lại ấn tượng thâm sâu trong lòng những tăng nhân đó.

Phổ Hoàng thở dài, trên mặt cũng thoáng qua biểu tình bất nhẫn: "Những quái vật này quả nhiên như lời trong truyền thuyết, bộ dạng là những mãnh thú Nam Cương biến thành, hơn nữa tính cách tàn nhẫn hiếu sát, bá tánh trong thôn không ai sống sót. Gặp yêu nghiệt như vậy, dù phải phá sát giới, tu hành tổn hại, cũng không thể không vì dân mà trừ hại, bọn tôi liền hạ thủ trừ khử chúng."

Đạo Huyền chân nhân vòng tay nói: "Đại sư thể thiên hành đạo, súc tích công đức, tịnh không phải là tội nghiệt sát sinh, đại sư bất tất phải thấy khó chịu."

Phổ Hoàng thượng nhân thở dài một tiếng, gật gật đầu, Vân Dịch Lam bên cạnh nhíu mày, trong lòng quan tâm đến một vấn đề khác: "Phượng vương đại sư, ta có điều muốn thỉnh giáo."

Phổ Hoàng thượng nhân nói: "Vân cốc chủ xin nói."

Lần này Vân Dịch Lam nói: "Trước đây bọn ta chưa từng nghe nói bầy yêu nghiệt đó đã đến đây, lần này đại sư đã đụng phải, nghĩ tất Thú Yêu rất mau chóng sẽ đến vùng phụ cận Thanh Vân Sơn. Không biết trên đường đi, ngoại trừ cái thôn đó ra, đại sư có phát hiện Thú Yêu không?"

Phổ Hoàng thượng nhân lắc đầu đáp: "Cái đó thì không, ngoại trừ ngôi làng đó, các nơi khác đều bình thường, có khả năng đây là một bộ phận nhỏ yêu nghiệt đi nhanh quá, tình cờ bị bọn tôi bắt gặp."

Đạo Huyền chân nhân thở dài nói: "Đó cũng đáng cho bọn chúng gặp xui, tiết là cứu không được những thôn dân."

Quần tăng nghe thấy lời đó cùng nhau chấp tay niệm Phật hiệu.

Vân Dịch Lam gật đầu nhè nhẹ: "Đại sư, ngài đã chứng kiến yêu thú cùng các cao tăng Thiên Âm Tự giao thủ, chiến lực của chúng thế nào?"

Phổ Hoàng thượng nhân trầm ngâm rồi nói: "Bầy yêu nghiệt đó hơn phân nửa đều là quái vật bình thường, chỉ bất quá móng vuốt cứng mạnh, hung mãnh tàn bạo, nếu thật sự phải so sánh thì đạo hạnh tu hành bình thường trong số những người tu đạo bọn ta cũng đủ để thắng được chúng."

Vân Dịch Lam gật đầu nói: "Xem ra đám quái vật này đa phần là yêu thú phổ thông tẩu tán cách lìa đám đồng bạn." Nói xong, y ngừng một chút, quay đầu nhìn Lý Tuân sau lưng: "Tuân nhi, gần đây bản môn điều tra được tin tức gì hãy báo cáo cho Phổ Hoàng thượng nhân biết."

Lý Tuân "dạ" một tiếng, bước ra, hướng Phổ Hoàng thượng nhân cung kính hành lễ, Phổ Hoàng thượng nhân mỉm cười nói: "Lý hiền đệ bất tất đa lễ, xin cứ nói."

Lý Tuân nói: "Bẩm báo đại sư, từ ngày bọn tôi nhiều lần phái xuất đồng đạo đi về phía nam điều tra thám thính cho tới nay, phát hiện đại kiếp Thú Yêu lần này họa hoạn thật là thảm liệt, có ba nguyên nhân chủ yếu. Thứ nhất: thú yêu quái vật tầm thường đại bộ phận là mãnh thú biến dạng, tuy bọn tôi không biết thật ra làm sao mà di biến, nhưng đám quái vật đó đích xác là mãnh thú biến hình, hung mãnh hơn, tàn nhẫn hơn, người tầm thường chắc chắn vô phương chống cự; thứ nhì: yêu thú dị tộc từ phương nam đi ra lần này, số lượng không ngờ không đếm xuể, đệ tử bọn tôi phái đi nhiều lần từ trên trời nhìn thấy vô số yêu thú lũ lượt kéo nhau đi, số lượng ít nhất cũng trên một vạn, dưới tình huống đó, cho dù mình có đạnh hạnh cao e rằng cũng không giải quyết được; thứ ba, trong số thú yêu phổ thông kia, tựa hồ còn có vô số yêu thú đặc thù không rõ lai lịch, những yêu thú đó tuyệt nhiên khác biệt với đám quái vật phổ thông, yêu pháp cao cường, đặc biệt có nhiều người tu đạo, hơn nữa cho tới nay, ai mà không nghe qua truyền thuyết

"Thú Thân", cũng không biết y là nhân vật ra sao, nhưng y có thể thao túng vô số yêu vật, sợ rằng cũng là một nhân vật cực đoan cao cường!"

Phổ Hoằng thượng nhân lông mày trắng xóa nhíu lại, chúng tăng nhân Thiên Âm Tự đưa mắt nhìn nhau. Đại kiếp Thú Yêu lần này sự ác liệt hiển nhiên chưa từng thấy, nhìn thần tình của Lý Tuân lúc kể chuyện cùng biểu tình ngưng trọng của các nhân vật trong Thanh Vân Môn, Phần Hương Cốc, hiển nhiên chúng nhân cũng tâm tình trầm trọng.

Đại điện tạm thời hãm nhập trong không khí trầm mặc, một hồi sau, Vân Dịch Lam thở dài một hơi, cười nói: "Quái vật nếu như không lợi hại, làm sao là thiên cổ đại kiếp! Sự việc đến nước này, nghĩ nhiều cũng vô dụng, chi bằng chúng ta hãy thương lượng tìm phương cách chống lại yêu nghiệt."

Đạo Huyền chân nhân gật đầu nói: "Vân cốc chủ nói rất đúng, cứ như vậy. Lão phu có thu thập loại trà lâu năm, mời hai vị vào nội đường uống trà trong lúc nói chuyện."

Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam đều hội ý đứng dậy, nhắc nhở môn hạ vài điều, rồi theo chân Đạo Huyền chân nhân tiến vào nội đường, ba vị đại nhân vật đức cao trọng vọng vừa đi, không khí trên Ngọc Thanh Điện dần dần lơ lửng. Bọn Tiêu Dật Tài, Tề Hạo, Lý Tuân cùng Thiên Âm Tự Pháp Tướng, Pháp Thiện vốn là những người quen cũ, họ liền tụ tập đàm luận. Gặp dịp, Tiêu Dật Tài đề nghị Pháp Tướng, Pháp Thiện đi xem cảnh sắc Thông Thiên Phong, Pháp Tướng lập tức đáp ứng, Lý Tuân cũng chẳng có việc gì làm, cũng theo chân Tiêu Dật Tài.

Thời tiết đã vào hạ, khí hậu trở nên nóng bức, nhưng trên Thông Thiên Phong, mây mù che phủ, lại vẫn mát mẻ vô bì. Đi đến trên một nơi trên huyền nhai có lan can, tựa lan can mà nhìn, chỉ thấy biển mây mênh mông, trời xanh bên trên, khiến ai ai cũng không khó thả hồn xuất thế.

Pháp Tướng thở dài nói: "Đã từng nghe Thanh Vân Môn không khác gì tiên cảnh, mười năm trước đây bản tăng được mở rộng tầm mắt một lần, lần này gặp lại, vẫn tráng quan như xưa, chấn động nhân tâm, thật là một kỳ quan của trời đất."

Tiêu Dật Tài cười nói: "Pháp Tướng sư huynh lại khách khí, nói về cảnh sắc, 'Vô Tự Ngọc Bích' và 'Tu Di Đạo, Giới Tử Sơn' của Thiên Âm Tự trên Tu Di Sơn không phải là nơi càng danh động thiên hạ sao?"

Pháp Tướng cười nói: "Đó chỉ là những nơi cảnh sắc tầm thường làm sao có thể so sánh với cảnh tượng tráng quan trên Thanh Vân Sơn."

Nhân quang chuyển động, đột nhiên phát hiện phía sau là hai người Lý Tuân và Yến Hồng. Yến Hồng thì không việc gì, nhưng Lý Tuân tỏ ra bất phục, chỉ là không phải như năm xưa, y ngày nay cũng đã có mấy phần hàm dưỡng, không biểu đạt ra.

Pháp Tướng tâm tư tinh tế, trên mặt cũng không có thần tình biến hóa gì, cứ tự nhiên nói tiếp: "Bất quá thật ra nếu nói về cảnh sắc, tôi trên trời dưới đất cũng phải nói đến Huyền Hỏa Nhiên Thiên của Phần Hương Cốc của Lý sư huynh mới được. Có đúng không, Lý sư huynh?"

Lý Tuân ngẩn người, trên mặt lộ ra một nụ cười, nhưng miệng vẫn khiêm tốn: "Pháp Tướng sư huynh quá lời, khuôn mặt biểu lộ một niềm vui, nhưng vẫn từ chối nói: "Pháp Tướng sư huynh đã nói quá, Phần Hương Cốc nhỏ nhắn, lại tuốt xa hẻo lánh, không dám đem so bì với phong vật Trung Thổ."

Tiêu Dật Tài trong mắt hàm chứa thâm ý nhìn Pháp Tướng, khóe môi xuất hiện một nụ cười hàm ý, liền nói: "Được, được, mọi người cũng không cần phải nói đi nói lại, mỗi nơi đều có vẻ đẹp riêng biệt, thế gian thật bao la rộng lớn, không biết cả đời này bọn ta có thể biết đến hết không?"

Chúng nhân nhất thời đều chung cảm xúc, đồng thanh nói: "Chính phải", rồi bật cười.

Chúng nhân cười nói một hồi, Lý Tuân tựa hồ nhớ tới gì đó, chậm chậm đến bên cạnh Tiêu Dật Tài, nhân lúc không ai để ý, nói nhỏ: "Tiêu sư huynh, xin hỏi một điều."

Tiêu Dật Tài giật mình: "Lý sư huynh, xin cứ nói."

Lý Tuân do dự một hồi, chung quy không nhẫn nại được nói: "Mấy ngày... mấy ngày nay... đặc biệt là ngày trọng yếu như hôm nay, sao lại không thấy Lục Tuyết Kỳ sư muội của Tiểu Trúc Phong xuất hiện vậy."

Tiêu Dật Tài thần sắc có chút thay đổi, nhìn Lý Tuân, hạ giọng đáp: "Lý sư huynh, Lục sư muội nhân vì lần trước trên Ngọc Thanh Điện cãi lại ân sư của ta Đạo Huyền chưởng môn, hiện tại bị giam giữ tại Tiểu Trúc Phong sấm hối đã được mấy ngày rồi."

Lý Tuân trong miệng "a" lên một tiếng, thần tình phức tạp, tựa hồ khó chịu, lại giống như hổ thẹn, tức giận trong lòng, một lúc lâu mới lên tiếng, hướng về Tiêu Dật Tài cười khổ nói: "Đa tạ Tiêu sư huynh đã cho biết, tại hạ vô cùng cảm kích, sau này tôi sẽ khẩn cầu gia sư đi nói chuyện khuyên can Đạo Huyền sư bá, ôi, cũng coi như là tôi đã tận tâm lực."

Tiêu Dật Tài gật gật đầu, không nói gì nữa chỉ đưa tay ra vỗ vai Lý Tuân.

Trong đám người người đứng từ xa nhìn quang cảnh đẹp tuyệt giữa đất trời, Pháp Tướng từ từ thu hồi ánh mắt khỏi lưng hai người đang thì thầm to nhỏ, chợt nghe có người hạ giọng hỏi bên cạnh: "Đại sư có biết chuyện Lý sư huynh đề thân cùng Lục Tuyệt Kỳ Lục sư muội chăng?"

Pháp Tướng mỉm cười, nhìn Tề Hạo đang đứng bên cạnh, nói: "Có nghe sơ qua."

Tề Hạo gật gù, không nói gì thêm, Pháp Tướng lại bất chợt thở dài một tiếng, bên trong pha lẫn mấy phần cảm khái. Tề Hạo cảm thấy lạ, nói: "Pháp Tướng sư huynh, sao lại thở dài như thế?"

Pháp Tướng cười nhàn nhạt, khôi phục lại thần sắc vốn có, nói: "Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến một người bạn cũ thôi."

Tề Hạo lấy làm lạ: "Cố nhân, cố nhân nào?"

Pháp Tướng bình thản nói: "Một người đã từng cùng chúng ta vào sinh ra tử, một cố nhân cùng chúng ta, và vị Lục cô nương đó có quan hệ sâu xa a..."

Tề Hạo trầm lặng đi, một lúc lâu sau, cũng nặng nề thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài, còn có mấy phần thế sự tang thương, cảm khái vật còn người mất.

oOo

Tổng đàn Vạn Độc Môn ma giáo hướng tây nam Trung Thổ nơi gọi là "Độc Xà Cốc." Chiếu theo vị trí địa lý mà nói, Độc Xà Cốc cùng Quỷ Vương Tông ở Hồ Kỳ Sơn, Hợp Hoan Phái ở Tiêu Diêu Giản, xảo hợp tạo thành một hình tam giác lớn, kim chế lẫn nhau, vừa tương trợ vừa đối nhau, tạo thành thế lực tương đương bền chặt trong ma giáo ở Trung Nguyên hiện nay.

Nhưng tình huống hiện tại, thế quân bình đó đã lâm vào cuộc diện nguy ngập, đặc biệt là phần lớn thế lực ma giáo vốn nằm nơi Vạn Độc Môn, cùng với việc lão môn chủ Độc Thần lão nhân mất đi, vây quanh vấn đề quyền thừa kế tân môn chủ, bên trong Vạn Độc Môn đã rối tung cả lên rồi, tổng đàn ở Độc Xà Cốc cũng đã vào thế kiếm tuốt cung giương, tình thế động đến là nổ.

Theo trên danh nghĩa mà nói, nhận được di mệnh lâm chung của Độc Thần, người chính thức được kế thừa địa vị là Tần Vô Viêm đệ tử quan môn của Độc Thần, rất không may là, ở trong Ma giáo, đặc biệt là trong Vạn Độc Môn, nơi lấy võ lập công làm đầu, nên dựa vào di mệnh của Độc Thần là vô dụng.

Ngay lúc Độc Thần mới mất không lâu, mấy tên đệ tử bên ngoài của lão liên kéo nhau gấp về Độc Xà Cốc, thế đến rầm rộ, lộ rõ thái độ muốn tranh đoạt chức vị môn chủ. Tần Vô Viêm tuy được chân truyền thâm sâu, một thân bản lĩnh thắng xa mấy vị sư huynh, nhưng một là hắn không có kinh nghiệm lâu đời ở Vạn Độc Môn, mấy tay cao thủ trọng yếu được cung phụng trong môn lần này cơ hồ toàn bộ đứng bên phía mấy vị sư huynh của hắn; hai là lần trước ở trong Tử Trạch, hắn bất cẩn bị Huyết công tử Quỷ Lệ ở Quỷ Vương Tông phục kích, thân bị trọng thương, mặc dù giờ đây đã gần bình phục, nhưng pháp bảo Phệ Huyết Châu chí hung chí tà ở trong tay Quỷ Lệ quả thật làm cho hắn chịu hết đau khổ cùng cực, một cỗ phệ huyết yêu lực đó không ngờ như giò bám trên xương một mực kiên quyết hút thụ khí mạch trong thân thể hắn, khiến tu vi hắn hao tổn rất nhiều, tạo nên cơ hội cho kẻ khác thừa dịp tranh lấy bảo tọa.

Có điều, may mắn là vào lúc nguy cấp, Tần Vô Viêm cuối cùng cũng dựa vào đạo pháp kỳ dị chân truyền của Độc Thần, thêm vào năm loại kịch độc bao gồm cả Thất Vĩ Ngô Công phối hợp sử dụng đẩy hết lượng vu huyết có yêu lực kỳ dị đó thanh trừ khỏi cơ thể. Có điều chuyện có quan hệ trọng đại này chỉ mới xảy ra trước đây mấy ngày, Tần Vô Viêm tâm cơ thâm trầm, một mực giữ kín bí mật này. Gã biết giờ đây mình đã là cái đích của vạn người ngắm đến, vì vậy mới cam tâm ẩn nhẫn.

Sự nhậm nại của gã nhanh chóng được hồi báo, ba vị sư huynh Phạm Hùng, Trình Vô Nha, Đoạn Như Sơn vốn rất đồng tâm hiệp lực, kết thành liên minh để đoạt lấy ngôi vị môn chủ, khi phát hiện gã tiểu sư đệ mà trước đây họ rất úy kỵ đã nội thương thành tật, bán thân bất toại, hơn nữa còn hết sức thành khẩn thừa nhận sự phụ trước khi lâm chung đích thực đã truyền lại ngôi vị chủ môn cho gã, song gã lại hận mình không có phúc ngồi lên vị trí đó, đồng thời giao lại ấn tín chủ môn ngay tại đương trường, đặt trước linh vị của Độc Thần, nói rõ là nhượng lại cho người hữu năng, liên minh của ba vị sư huynh gã lập tức tan rã như một nắm cát khô.

Các cao thủ và đệ tử trong Vạn Độc Môn giờ đây chia làm ba bè phái. Bè phái do Bách Độc Tử dẫn đầu đứng về phía đại sư huynh Phạm Hùng, còn kẻ năm xưa có hận giết chết đồ nhi với Trương Tiểu Phàm là Hấp Huyết lão yêu và hảo hữu Đoạn Mộc lão tổ của y thì đứng sau lưng lão nhị Trình Vô Nha, còn lão tam Đoạn Như Sơn, tuy rằng đạo hạnh thấp nhất trong bốn đệ tử của Độc Thần, song người này rất giỏi dụng tâm kế, sớm đã thâm kết bè kết cánh, vì vậy mà thế lực hiện giờ tạm thời mạnh nhất, có rất nhiều lão yêu lâu ngày không xuất thế của Vạn Độc Môn cũng bị y lôi kéo, còn các môn hạ đệ tử thì quá nửa đã đứng về phía y rồi.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong bảy ngày tế lễ Độc Thần trong Vạn Độc Cốc. Tin tức về cái chết của Độc Thần đã truyền ra khắp nơi, trên linh đường phướn trắng nhiều

vô kể, nhưng lại hiếm khi nghe thấy được một tiếng khóc nào. Đại đa số đệ tử độc môn tuy đều chít khăn trắng, mặc áo xô gai, nhưng trên mặt thì không hề có chút biểu tình đau xót, tiếc thương, mà ngược lại còn có rất nhiều kẻ cứ trừng trừng tức giận như muốn ăn sống nuốt tươi những kẻ thuộc phe phái đối địch.

Nếu không phải vì cố kỵ một chút thể diện trước linh đường, chỉ e nơi này sớm đã biến thành vô đường từ lâu rồi.

Bốn đệ tử của Độc Thần người nào cũng mặc hiếu phục, quỳ trước chúng nhân, nhưng ngoại trừ Tần Vô Viêm ra, ba người còn lại đều chỉ đập đầu một cái rồi đứng dậy, đứng sang một bên. Sau lưng mỗi người lại là một đám thuộc hạ thân tín, mục quang tập vô ý hữu ý đều tập trung cả vào chiếc hộp nhỏ màu xanh lục bên trên chiếc bàn nhỏ đặt trước quan tài Độc Thần.

Trên hộp có viết bốn chữ:

Vạn Độc Thần Ấn.

Đây chính là ấn tín từ ngàn đời nay chỉ có môn chủ mới được quyền giữ gìn của Vạn Độc Môn.

Trên bàn còn có hoa quả và tam sinh (dê, bò, lợn), trước bàn đặt một chiếc chậu đồng, lửa cháy phừng phừng. Tần Vô Viêm đập đầu lạy vong linh sư phụ xong, lặng lẽ đến bên cạnh chậu đồng, lấy từng tờ giấy tiền vàng bạc cho vào đốt cho người chết. Còn ba vị sư huynh của gã đều không thêm liếc mắt tới, bởi cả ba đều hiểu rõ, vô luận là sau này ai làm môn chủ, tên phế nhân như gã cũng không thể nào thoát khỏi số mạng bị đầu độc chết.

Toàn bộ chú ý của họ đều tập trung cả vào chiếc hộp nhỏ.

Gương mặt vàng vọt của Phạm Hùng không chút biểu tình, chỉ hừ lạnh một tiếng, bước lên một bước về phía chiếc bàn, nhưng Trình Vô Nha và Đoạn Như Sơn cũng đã có dự phòng từ trước, hầu như cùng lúc vọt người lên. Đoạn Như Sơn cười lạnh nói: "Đại sư huynh, sư phụ mới chết chưa được bảy ngày huynh đã muốn làm gì đó?"

Phạm Hùng trừng hai mắt, trên mặt lóe hiện hung quang, nói: "Ta là đại sư huynh, chỗ này đương nhiên là do ta kế thừa."

Trình Vô Nha hứ một tiếng, nói: "Huynh dựa vào đâu mà nói cái chỗ này là do đại sư huynh ngời?"

Đoạn Như Sơn cũng cười mấy tiếng nói: "Huynh muốn nói về quy lệ lớn nhỏ à, nếu thật muốn nói về quy củ, sư phụ lâm chung cũng đã truyền vị cho tiểu sư đệ rồi, đâu đến lượt huynh chứ?"

Phạm Hùng lấp lóe hung quang trong mắt, thành linh xoay đầu nhìn về hướng Tần Vô Viêm, Tần Vô Viêm đầu cũng không ngẩng, giọng nói nghe vang nhưng trung khí không đủ, ho một tiếng, ngập ngừng nói: "Ba vị sư huynh, lúc mấy huynh... khắc, khắc... vừa trở về, đệ đã lập tức đem ấn tín giao ra, và nói rõ là đệ không có hứng thú với vị trí đó. Các huynh... khắc, khắc... các huynh nhập môn trước hơn đệ, uy tín cũng cao hơn đệ, tự nhiên phải để các huynh ngồi ở vị trí đó, sư phụ đã lớn tuổi rồi, nghĩ cũng đến lúc có chỗ hồ đồ, cho nên nói bậy bạ. Cuối cùng thì ai ngồi vị trí đó, các huynh hãy quyết định đi, xin đừng lôi kéo đệ vào nữa."

Ngữ khí trong lời nói của hắn, thấp trầm run rẩy, tự hồ còn có chút chuyện xấu hổ trong lòng nên sinh sợ hãi, bộ dạng không còn khoa trương thâm trầm như trước. Phạm Hùng cười lạnh một tiếng, khinh khỉnh qua đầu lại, không thèm nhìn hắn nữa, nói: "Các huynh rốt cuộc muốn tính thế nào đây?"

Đoạn Như Sơn ha hả cười lạnh, nói: "Không cần nói nhiều, vẫn là theo ước định giữa chúng ta, qua cái thất đầu tiên của sư phụ, để sau khi lão nhân gia đi rồi, chúng ta ngày tới ở tại linh đường này lại quyết định xem cuối cùng ai là người ngồi lên vị trí này!"

Phạm Hùng hung tợn trừng mắt nhìn Đoạn Như Sơn và Trình Vô Nha, hai người sư đệ hắn nhìn nhãn sắc của hắn cũng không gặp được chút thiện ý nào. Một lát sau, Phạm Hùng chợt chuyển người, bước dài ra khỏi linh đường, một đám người cũng liền theo sau hắn đi ra. Trình Vô Nha và Đoạn Như Sơn sau đó cũng đều mang theo nhân mã rút lui, trên linh đường, nhanh chóng chỉ còn lại Tần Vô Viêm một thân lẳng lặng quỳ trên đất thủ hộ linh cữu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, xấp giấy tiền trong tay Tần Vô Viêm đều thả vào chậu đồng thiêu đốt hết sạch sẽ, hắn mới từ từ ngược đầu lên, ánh mắt của hắn bên dưới làn lụa trắng, lạnh lẽo không chút màu sắc.

"Sư phụ..." Thanh âm hắn nhỏ đến mức chỉ chính hắn nghe lọt, "Sư phụ a! Người thấy rồi chứ, mấy kẻ đó chính là đồ đệ của người, thủ hạ của người a..."

Góc miệng lạnh lùng của Tần Vô Viêm, chậm chậm nổi lên một nụ cười lạnh, lạnh lẽo và không mang theo một chút cảm tình nào.

- o O o -